

джбъ. Завари го тъкмо, когато той разправяше на малкитѣ бухалчета историята на Робинзонъ Крузо и ги съветваше да не се впусчатъ въ далечни пътешествия. Поклони се гаргата предъ бухала и му разправи открай докрай каква е работата. После го помоли да ѝ каже, какъ може да стане синьтъ ѝ пѣвецъ, като нѣма дарба божия за пѣне.

Бухалтъ се замисли, замижа съ едното око и отсѣче мждро:

— Тамъ, дето нѣма дарба божия, рекламата помага!

— Какъ тѣй, рекламата? — попита старата гарга, безъ да разбира думитѣ на умната птица.

— Много просто, — каза бухалтъ. — Щомъ синьтъ ти не може да пѣе, ще трѣбва да се намѣрятъ нѣколцина глашатаи, които да тржбятъ непрестанно надлъжъ и наширь, че по-голѣмъ пѣвецъ отъ него нѣма. Лека-полека всички ще свикнатъ съ тия хвалби и найсетне сами ще започнатъ да вѣрватъ, че той наистина е голѣмъ пѣвецъ. Хайде сега, иди при вашитѣ гарвани и свраки и ги накарай да дигнатъ повече шумъ въ гората, а пъкъ азъ си зная работата. Ще напиша въ горския вестникъ нечувани хвалебствия за твоя

синъ и дори портрета му на лично мѣсто ще поставя!

Каквото каза бухалтъ, това и стана. Следъ нѣколко деня цѣлата гора ехтѣше отъ дивия гракъ на стотици гарвани и свраки, които крещѣха съ всичка сила, че по-великъ пѣвецъ отъ гарджето нѣма и че то скоро щѣло да даде благотворителенъ концертъ въ полза на беднитѣ горски обитатели.

Доиде деньтъ на концерта и гарджето се яви предъ многобройна публика. Утихна гората, заслушаха птици и звѣрове. Залюлъ се пѣвецътъ на едно клонче и записка съ грозния си гласъ:

— Га-а! Га-а! Га-а!

И всички мислѣха, че облъченото въ фракъ гардже пѣе много хубаво, защото тѣй бѣше писано и въ горския вестникъ. Тѣй бѣше писано и подписано отъ бухала.

Еднички само прекраснитѣ гласовити славеи се срамуваха отъ кресливата пѣсенъ на гарджето и криеха главитѣ си подъ крилетѣ, за да не го слушатъ. Но имаше ли нѣкакво значение това?

Важното е, че гушерътъ и таралежътъ бѣха много доволни — толкова, че двамата изплетоха едно вѣнче отъ лай-